РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По1 15/12
Дана 21.12.2012. године
Б Е О Г Р А Д

ОК организовани криминал КЗ-29.4 недозвољени прелазак државне границе и кријумчарење људи

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, Вучка Мирчића, Мирјане Поповић, Душка Миленковића и Милене Рашић, чланова већа, са вишим судијским сарадником Слађаном Лазићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 Кривичног законика, у вези члана 61 став 1 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама Тужиоца за организовани криминал, бранилаца окривљеног АА, адвоката АБ и АБ1, окривљеног АА1 и његовог браниоца, адвоката АБ2, браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ3, браниоца окривљене ББ, адвоката АБ4, браниоца окривљеног ВВ, адвоката ВА, окривљеног ГГ и његовог браниоца, адвоката ГА, окривљеног ДД и окривљеног ДД1 и његовог браниоца, адвоката ДА, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1.бр.272/10 од 26.12.2011. године, након одржане седнице већа у смислу одредбе члана 447 Законика о кривичном поступку, дана 20.12. и 21.12.2012. године, донео је дана 21.12.2012. године,

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЊЕМ жалби бранилаца окривљеног АА адвоката АБ и адвоката АБ1, окривљеног АА1 и његовог браниоца, адвоката АБ2 у делу одлуке о казни, окривљеног ДД, окривљеног ГГ и његовог браниоца, адвоката ГА и браниоца окривљене ББ, адвоката АБ4, у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1.бр.272/10 од 26.12.2011. године, тако што Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, окривљене АА и АА1 због продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 Кривичног законика, у вези члана 61 став 1 Кривичног законика, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим на основу одредби чланова 4, 14, 22, 25, 42, 45, 54 и 63 КЗ, **ОСУЂУЈЕ** и то

окривљеног АА на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, а окривљеног АА1 на казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци, у које казне се окривљенима урачунава време проведено у притвору од 10.05.2010. године до упућивања окривљених у установу за издржавање казне затвора, али најдуже до истека времена казни на које су осуђени у овој пресуди, а на основу одредби члана 264 став 4 ЗКП окривљени ДД, ГГ и ББ се ослобађају обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, док се ове жалбе у осталом делу и у целости жалбе окривљеног ДД1, његовог браниоца адв. ДА, браниоца окривљеног АА2 адв. АБ3 и жалба Тужиоца за организовани криминал, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1.бр.272/10 од 26.12.2011. године, окривљени АА, АА1, ДД1, ДД, ГГ, АА2, ББ, ЂЂ и ВВ оглашени су кривим да су извршили продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 Кривичног законика, у вези члана 61 став 1 Кривичног законика, а окривљени ДД и због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, па је првостепени суд претходно утврдио оптуженом ДД за продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 Кривичног законика у вези члана 61 став 1 Кривичног законика под I и II изреке казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ под тачком 3, утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, а затим окривљене и то АА осудио на казну затвора у трајању од 8 (осам) година у коју казну му је урачунао време проведено у притвору од 10.05.2010. године до упућивање у установу за издржавање казне затвора, оптуженог АА1 на казну затвора у трајању од 7 (седам) година у коју казну му урачунава време лишења слободе и у притвору од 10.05.2010. године до упућивања у установу за издржавање казне затвора, оптуженог ДД1 на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 4 (четири) месеца у коју казну му урачунава време лишења слободе и у притвору од 10.05.2010. године до 04.05.2011. године када му је притвор укинут, оптуженог ДД на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци у коју казну му је урачунао време лишења слободе и у притвору од 10.05.2010. године до 02.06.2011. године када му је притвор укинут, оптуженог ГГ на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју казну му урачунава време лишења слободе и у притвору од 10.05.2010. године до 05.05.2011. године када му је притвор укинут, оптуженог АА2 на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време лишења слободе и у притвору од 10.05.2010. године до 08.02.2011. године када му је притвор укинут, оптужену ББ на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју јој се урачунава време лишења слободе и у притвору од 10.05.2010. године до 08.02.2011. године када јој је притвор укинут, оптуженог ЂЂ на казну затвора у трајању од 4 (четири) године у коју му се урачунава време лишења слободе и у притвору од 10.05.2010. године до 08.02.2011. године када му је притвор укинут и оптуженог ВВ на казну затвора у

трајању од 3 (три) године и 2 (два) месеца у коју му се урачунава време лишења слободе и у притвору од 10.05.2010. године до 14.02.2011. године када му је укинут притвор. На основу члана 87 став 1 у вези члана 79 став 1 тачка 7 и 80 КЗ, члана 350 став 5 КЗ и 348 став 5 КЗ (за оптуженог ДД) изриче се мера безбедности – одузимање предмета па се одузима од оптуженог АА један мобилни телефон са претплатничким картицама (ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК број Ку 29/10 од 10.05.2010. године), оптуженог АА1 мобилни телефон са претплатничким картицама (ближе описаним у потврдама о привремено одузетим предметима МУП РС, Службе за борбу против организованог криминала од 10.05.2010. године), једно путничко возило марке "Голф 2", регистарских ознака _, са једним кључем и саобраћајном дозволом за поменуто возило на име оптуженог (ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, Службе за борбу против организованог криминала од 10.05.2010. године), оптуженог ДД1 мобилни телефон са претплатничким картицама (ближе описаним у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК број Ку 29/10 од 10.05.2010. године), једно путничко возило марке "Форд Ескорт" регистарских ознака _, са кључевима и саобраћајном дозволом (ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК број Ку 29/10 од 10.05.2010. године), оптуженог ДД један мобилни телефон са претплатничким картицама (ближе описаним у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК Ку.бр.29/10 од 10.05.2010. године), једно путничко моторно возило марке "Рено СПС" регистарских ознака _ са саобраћајном дозволом и кључем (ближе описаним у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК Ку.бр.29/10 од 10.05.2010. године), две ручне бомбе М 52, једна аутоматска пушка М 70 фабричког броја Б11868 са пет оквира, две полуаутоматске пушке фабричкој броја Ј 369447 ИУ 68243, 234 комада пушчаних метака калибра 7,62 мм и 10 комада пиштољских метака калибра 9 мм (ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК Ку.бр.29/10 од 10.05.2010. године), оптуженог ГГ мобилни телефон са претплатничким картицама (ближе описаним у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК Ку.бр.29/10 од 10.05.2010. године), једно путничко моторно возило марке "Мерцедес Бенз" регистарских ознака _, са једним кључем и саобраћајном дозволом (ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК Ку.бр.29/10 од 10.05.2010. године), оптужене ББ мобилни телефон са претплатничким картицама (ближе описаним у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК Ку.бр.430/10 од 10.05.2010. године), оптуженог АА2 један мобилни телефон са претплатничким картицама (ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК од 10.05.2010. године), оптуженог ЊЊ један мобилни телефон са претплатничким картицама (ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК број Ку 29/10 од 10.05.2010. године), оптуженог ВВ мобилни телефон са претплатничким картицама (ближе описаним у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК број Ку 425/10 од 10.05.2010. године), путничко моторно возило марке "Форд Сиера", регистарских ознака _, као и саобраћајна дозвола за наведено возило на име ВВ (ближе описаним у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, УКП, СБПОК број Ку 425/10-1 од 10.05.2010. године).

На основу члана 91 и 92 КЗ од оптужених АА, АА1, ДД1, ДД, ГГ, АА2, ББ, ЂЂ, ВВ, одузима се имовинска корист прибављена кривичним делом, па се обавезују оптужени да плате доле одређене новчане износе, који одговарају прибављеној имовинској користи, исказане у еврима, а у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије, на дан исплате у корист буџетских средстава Републике Србије и то у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, према следећим појединачним износима:

1.оптужени АА – 11.200 евра,
2.оптужени АА1 – 12.600 евра,
3.оптужени ДД1 – 1.520 евра,
4.оптужени ДД – 1.950 евра,
5.оптужени ГГ – 1.400 евра,
6.оптужена ББ – 100 евра,
7.оптужени АА2 – 550 евра,
8.оптужени ЂЂ – 250 евра,
9.оптужени ВВ – 500 евра.

На основу члана 193 – 196 ЗКП обавезују се оптужени да на име трошкова кривичног поступка, плате следеће појединачне износе:

1.оптужени АА – 5.280,00 динара
2.оптужени АА1 – 4.800,00 динара
3.оптужени ДД1 – 39.000,00 динара
4.оптужени ДД – 528.937,50 динара
5.оптужени ГГ – 338.125,00 динара
6.оптужена ББ – 344.130,00 динара
7.оптужени ЂЂ – 39.610,00 динара
8.оптужени ВВ – 2.880,00 динара

као и да на име паушала, по наведеној пресуди плате износе од по 20.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-Тужилац за организовани криминал због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд Београду преиначи ожалбену пресуду тако што ће оптуженима АА, АА1, ДД1, ДД, ГГ, АА2, ББ и ВВ утврдити казне затвора у дужем трајању,

- браниоци окривљеног АА, адвокати АБ и адвокат АБ1, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи разлоге жалбе, побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеном АА изрећи ослобађајућу пресуду односно тако што ће преиначити првостепену пресуду у погледу правне квалификације и окривљеног осудити због кривичног дела из члана 350 став 3 КЗ односно што ће му изрећи блажу кривичну санкцију и уколико тако не одлучи побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање са молбом да сходно члану 390 ЗКП благовремено суд обавести

браниоце и оптуженог о датуму и времену одржавања седнице већа,

-окривљени АА1, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд ожалбену пресуду преиначи, окривљеног АА1 ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 у вези члана 61 КЗ или да пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, а да о седници другостепеног суда буде обавештен сходно одредби члана 447 став 5 ЗКП, као и да Апелациони суд према окривљеном укине притвор и исти замени неком блажом мером,

-бранилац окривљеног АА1, адвокат АБ2, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд на основу члана 449 ЗКП закаже и одржи главни претрес, да се позову бранилац и окривљени АА1, а да се по одржаном претресу првостепена пресуда у целости укине и врати на поновно суђење првостепеном суду или да се ожалбена пресуда преиначи тако што ће окривљени АА1 на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП бити ослобођен од оптужбе за радње кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у продуженом трајању из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 у вези члана 61 КЗ, да му буде укинут притвор те буде ослобођен обавезе да плати прибављену противправну имовинску корист у целости као и обавезе да исплати трошкове кривичног поступка и паушала,

-окривљени ДД1, не наводећи основ по коме побија ожалбену пресуду, док из образложења произилази да се иста побија због погрешно утврђеног чињеничног стања, не дајући посебан предлог за доношење одлуке, наводећи да веће узме у обзир све реалности у његовом случају и да он тражи помиловање,

-бранилац окривљеног ДД1, адвокат ДА због повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи жалбу браниоца окривљеног, укине првостепену пресуду и упути предмет првостепеном суду на поновно суђење или да преиначи првостепену пресуду и ослободи од оптужбе окривљеног ДД1, са захтевом да бранилац и окривљени на основу члана 447 став 2 ЗКП буду обавештени о седници већа,

-окривљени ДД због погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, одлуке о мери безбедности одузимања предмета, одлуке о одузимању имовинске користи и одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд као другостепени ожалбену пресуду преиначи у делу који се односи на њега и истог ослободи од оптужбе за наведено кривично дело, да му врати слободно располагање мобилним телефоном са претплатном картицом и путничко моторно возило "Рено СПС" те да стави ван снаге одлуку о одузимању 1.950 евра у динарској противвредности, да буде ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка у износу од 528.937,50 динара и паушала у износу од 20.000,00 динара, да се првостепена пресуда у односу на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци на коју је осуђен за кривично дело из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ преиначи тако што ће му изрећи

условну казну затвора са захтевом да у смислу члана 447 став 2 ЗКП оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа, прилажући у фотокопији документацију о материјалном стању,

-окривљени ГГ, због нетачно утврђених чињеница, висине казне и због одузетих ствари, са молбом да жалбени суд размотри жалбу, преквалификује кривично дело, ублажи облик кривичног дела наводећи да није било друштвене опасности и да ни на који начин није оштећена држава Србија,

-бранилац окривљеног ГГ, адвокат ГА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичним санкцијама, одузимању имовинске користи, трошковима кривичног поступка, имовинскоправним захтевима, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи жалбу, преиначи ожалбену пресуду и окривљеног ГГ ослободи о казне, да се његовом брањенику врати возило "Мерцедес Бенз" регистарских ознака _, једна саобраћајна дозвола број _ за то возило, један кључ за то возило, или да пресуду у целини укине и врати првостепеном суду на поновно суђење и одлучивање, са молбом да Апелациони суд у Београду осуђеног ГГ и његовог браниоца обавести о одржавању седнице већа на којој се буде решавало о жалби,

-бранилац окривљеног АА2, адвокат АБ3, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд ожалбену пресуду преиначи тако што ће окривљеног АА2 ослободити од оптужбе да је извршио продужено кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 КЗ у вези члана 61 КЗ или да донесе одлуку којом ће ожалбену пресуду укинути и предмет вратити истом суду на поновно суђење са захтевом да њега и његовог брањеника Апелациони суд обавести о седници већа у смислу одредбе члана 375 став 1 ЗКП,

-бранилац окривљене ББ, адвокат АБ4, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд на седницу већа позове њега као браниоца и окривљену ББ, да ожалбену пресуду на седници већа преиначи и окривљену ослободи за наведено кривично дело или да укине ожалбену пресуду и наложи првостепеном суду да отклони наведене недостатке, а да у крајњем случају окривљеној изрекне блажу казну затвора испод законом прописаног минимума и ослободи је плаћања трошкова кривичног поступка, достављајући здравствену документацију за окривљену, као и уверење о имовинским приликама окривљене,

-жалбу са одговором на жалбу бранилац окривљеног ВВ, адвокат ВА због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд ожалбену пресуду укине и предмет врати истом суду на поновно одлучивање или преиначи наведену пресуду и окривљеног ВВ ослободи или изрекне блажу казну а да у смислу члана 375 ЗКП моли да буде обавештена о седници већа.

У одговору на жалбу Тужилаштва за организовани криминал заједнички браниоци окривљеног АА, адвокати АБ и АБ1 су предложили да Апелациони суд у Београду одбије жалбу Тужилаштва за организовани криминал као неосновану.

У одговору на жалбу Тужилаштва за организовани криминал бранилац окривљеног АА1, адвокат АБ2 је предложио Апелационом суду да одбије жалбу Тужиоца за организовани криминал у целости као неосновану а да усвоји жалбу браниоца окривљеног АА1 и да га ослободи трошкова поступка и укине му притвор.

У одговору на жалбу Тужиоца за организовани криминал бранилац окривљеног ДД1, адвокат ДА је предложио да Апелациони суд одбије жалбу заменика Тужилаштва за организовани криминал као неосновану у односу на окривљеног ДД1 и у целости остао код своје жалбе на пресуду.

У одговору на жалбу Тужиоца за организовани криминал бранилац окривљеног ГГ, адвокат ГА је предложио да Апелациони суд одбије жалбу заменика Тужиоца за организовани криминал као неосновану и оптуженог ГГ ослободи од казне или да пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, са предлогом да он као бранилац и његов брањеник ГГ буду обавештени о седници већа.

Тужилац за организовани криминал је у свом допису Ктж.бр.55/12 од 20.07.2012. године, изнело мишљење да су неосновани наводи окривљених и њихових бранилаца и да жалбе окривљених и њихових бранилаца треба да се одбију као неосноване, а да се жалба тужиоца усвоји као основана.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП и то дана 20.12.2012. године у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Драгослава Марковића, окривљеног АА, окривљеног АА1, браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ2, окривљеног ДД1, браниоца окривљеног ДД, адвоката ЂА, окривљеног ГГ, браниоца окривљеног ГГ, адвоката ГА, окривљеног АА2, браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ3, окривљене ББ и преводиоца за албански језик ВВ2, а у одсуству уредно обавештених бранилаца окривљеног АА, адвоката АБ и АБ1, браниоца окривљеног ДД1, адвоката ДА, браниоца окривљеног ВВ адвоката ВА, браниоца окривљене ББ, адвоката АБ4, окривљеног ДД и преводиоца за албански језик ВВ1 за коју је приступио преводилац за албански језик ВВ2, а дана 21.12.2012. године у присуству окривљеног АА, браниоца окривљеног АА, адвоката АБ1, окривљеног АА1, браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ2, браниоца окривљеног ДД1, адвоката ДА, окривљеног ДД, браниоца окривљеног ДД, адвоката ЂА, браниоца окривљеног ГГ, адвоката ГА, браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ3, окривљене ББ, браниоца окривљене ББ, адвоката АБ4, браниоца окривљеног ВВ, адвоката ЂА, и судског преводиоца за албански језик ПП, а у одсуству уредно обавештених Тужиоца за организовани криминал, браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, окривљеног ДД1, окривљеног ГГ, окривљеног АА2, па је након разматрања списа предмета, заједно са побијаном пресудом, изјављеним жалбама и одговорима на жалбу, те напред изнетим

мишљењем Тужиоца за организовани криминал из писменог поднеска, имајући у виду и изјашњења страна на седници већа, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 5 и 11 и става 2 тачка 1 и 2 ЗКП (иако се у жалбама окривљених и бранилаца цитирају исте повреде али сходно члановима тада важећег ЗКП и то члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП и става 2 истог члана), на које се наводима жалби окривљених и њихових бранилаца неосновано указује.

Најпре, супротно изнетим жалбеним наводима у првостепеној пресуди нису садржане битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП, на које између осталог указује окривљени ГГ у својој жалби тражећи изузимање транскрипата снимљених телефонских разговора са броја телефона 0634/0073490 (који је наведен у жалби окривљеног) истичући да се исти нису могли уврстити у доказни материјал, јер нису били испуњени законски услови, за снимање тих разговора.

По налажењу овога суда изнети жалбени наводи у жалби окривљеног ГГ оцењени су као неосновани јер је надзор и снимање телефонских разговора овог окривљеног спроведено у складу са тада важећим одредбама члана 504е и 504ж ЗКП, а на основу наредбе истражног судије којом је одобрено снимање телефонских разговора овог лица, па је без значаја навод окривљеног да предметни број телефона није наведен у наредби, а посебно када се има у виду да окривљени у одбрани и није спорио да је његов глас у телефонској комуникацији.

У првостепеној пресуди нису садржане ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП и става 2 тачка 2 ЗКП, на које се у жалби окривљених и њихових бранилаца указује.

Ово с тога што је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнетих одбрана окривљених, дао јасне, уверљиве и непротивречне разлоге о свим чињеницама које су предмет доказивања, а изрека пресуде је јасна и разумљива и није противречна сама себи, нити су разлози пресуде противречни изреци. Такође, увидом у списе предмета утврђује се да о чињеницама које су предмет доказивања не постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправе или записника о исказима датих у поступку и самих тих исправа и записника, како се то неосновано истиче у жалбама.

Насупрот изнетим жалбеним наводима првостепени суд је у образложењу пресуде дао јасне и уверљиве разлоге да су окривљени извршили продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 Кривичног законика у вези члана 61 став 1 КЗ, а окривљени ДД и поред наведеног дела и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ.

Такође, пре свега су неосновани жалбени наводи окривљених и њихових

бранилаца, којима се указује да је изрека пресуде неразумљива и противречна самој себи и разлозима пресуде, у делу који се односи на закључак првостепеног суда да су окривљени поступали као чланови организоване криминалне групе. Ово с тога што је првостепени суд на основу изведених доказа и одбрана окривљених, у побијаној пресуди на несумњив начин утврдио да су окривљени у временском периоду од 20.12.2009. до 10.04.2010. године деловали као организована криминална група кријумчарећи већи број лица у намери да себи и другом прибаве материјалну корист и то тако што организатори АА и АА ангажују друга лица, уговарају са НН лицима висину новчаног износа по сваком превезеном лицу, исплаћују за обављени посао или одређују да то плате путници, да им се новац враћа ако се посао не заврши и да сви као чланови организоване криминалне групе имају свест о заједничком деловању, а са циљем да за укупно 58 лица албанске националности са подручја АП КиМ и 2 лица из Републике Албаније омогуће илегални одлазак у земље западне Европе, опредељујући при томе улогу и задатак сваког од окривљених, те за који закључак је изнео у свему јасне и логичне разлоге на странама 105, 106, 107 и 108 побијане пресуде.

Такође, дат је правилан закључак првостепеног суда на страни 109 образложења ожалбене пресуде да што се тиче кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ које је оптуженом ДД стављено на терет, имајући у виду утврђено чињенично стање на основу правилно оцењених доказа у списима предмета, па се и по оцени овог суда ради о неовлашћеном, дакле без прописане дозволе држању веће количине ватреног оружја, муниције, као и држања средстава велике разорне моћи чије држање није дозвољено грађанима (ручних бомби, аутоматске пушке и другог као у чињеничном опису) због чега су жалбени наводи окривљеног ДД оцењени као неосновани.

Како је дакле првостепени суд у побијаној пресуди изнео јасне и логичне разлоге због чега је нашао да су окривљени кривичноправне радње за које су оглашени кривим предузимали као чланови организоване криминалне групе за кривично дело из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 КЗ, а које и овај суд у свему прихвата као правилне, то су жалбени наводи бранилаца окривљених у овом делу оцењени као неосновани.

Ни жалбени наводи окривљених и њихових бранилаца у којима се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП и у вези са тим истиче да је изрека побијане пресуде противречна разлозима и да је висина противправно прибављене имовинске користи у односу на окривљене паушално одмерена и да нема доказа да новац потиче од извршења предметног кривичног дела, нису могли бити прихваћени као основани, као и наводи да није утврђен идентитет лица која су илегално прешли границу Републике Србије.

Супротно овим жалбеним наводима, првостепени суд је по оцени овог суда, на несумњив начин утврдио да су сви окривљени радње за које су оглашени кривим предузимали у циљу стицања добити за себе и друге чланове групе, а висину противправно прибављене имовинске користи утврдио је како на основу одбрана окривљених, тако и на основу транскрипата телефонских

разговора, па је првостепени суд несумњиво утврдио да су окривљени омогућили илегални прелазак државне границе Републике Србије за 58 лица албанске националности са Косова и 2 држављанина Републике Албаније, што је делом утврђено из разговора који су окривљени обављали између себе као и увидом у пресуду Прекршајног суда у Суботици Пр.бр.2-8-2260/10 од 12.04.2010. године.

Ни жалбени навод да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 5 ЗКП која се огледа у томе да је претрес одржан без лица чије је присуство претресу било обавезно, јер у уводу пресуде када су навођени окривљени код окривљеног АА2 није наведено ко је бранилац окривљеног и да ли је био присутан на главном претресу када је исти окончан обзиром да се радило о случају обавезне одбране, није могао бити прихваћен, јер из списа предмета и побијане пресуде несумњиво произилази да је на главном претресу када је исти и окончан био присутан бранилац окривљеног АА2, адвокат АБ3 који је на истом претресу и дао завршну реч.

Иначе, осим наведеног, жалбама окривљених и њихових бранилаца се у суштини побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања указивањем на погрешну оцену доказа, а посебно истицањем да није доказано да су окривљени извршили кривична дела за која су оглашени кривим.

Изнете жалбене наводе овај суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, а у склопу изнетих одбрана окривљених, које је ценио како појединачно тако и у њиховој међусобној повезаности, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке побијане пресуде. Наиме, правилном оценом одбрана окривљених и свих изведених доказа, првостепени суд је правилно утврдио да су окривљени у временском периоду од 20.12.2009. до 10.04.2010. године деловали као организована криминална група и то организатори криминалне групе АА и АА1 заједно са припадницима организоване криминалне групе оптуженима ДД1, ДД, ГГ, АА2, ББ, ЂЂ и ВВ, са циљем стицања добити за себе и другог, те да су делујући са унапред одређеним задацима и улогама, на тај начин што су АА и АА1 ступали у контакт са НН лицима међу којима и са НН "сс" која су проналазила заинтересоване мигранте за одлазак у земље западне Европе, те су омогућили већем броју лица и то укупно 58 лица албанске националности са подручја АП КиМ и 2 лица из Републике Албаније илегалан одлазак у земље западне Европе недозвољеним преласком државне границе Републике Србије према Републици Мађарској при чему су сваки од окривљених у радњама описаним под тачкама од 1 до 11 учествовали у организацији и реализацији превоза наведених лица односно њиховог транзита кроз Републику Србију и пребацивање до погодних пограничних места ради недозвољеног преласка државне границе Републике Србије и уласка у Мађарску.

У вези са радњом описаном под тачком 1 изреке првостепене пресуде, првостепени суд је имао у виду пре свега одбране окривљених АА, АА1, ЂЂ, ВВ који су у периоду од 20. до 22.12.2009. године омогућили недозвољен прелазак државне границе између Републике Србије и Републике Мађарске за 5 лица – 2 НН лица из Албаније и 3 НН лица албанске националности са подручја

АП КиМ тако што је НН лице у договору са АА 20.12.2009. године 2 лица из Албаније која су претходно ушла на територију Републике Србије АП КиМ упутио преко Пећи до Гњилана, па су ова лица у организацији АА, АА1 и НН лица пребачена преко административне линије КиМ стигла у Бујановац, при чему је АА1 контактирао ЂЂ и понудио му да преузме емигранте и даље их превезе на релацији од Бујановца до Новог Сада што је ЂЂ прихватио и предложио АА1 да у превоз поред њега укључује и ВВ а што је утврђено из разговора од 20.12.2009. године, одбране окривљеног ЂЂ, оптуженог ВВ, те прегледавањем видео записа снимка са наплатних рампи од 20./21.12.2009. године који снимак је прегледан на главном претресу дана 07.11.2011. године. При томе првостепени суд на страни 73 образложења побијане пресуде правилно није прихватио објашњење оптуженог ЂЂ који је оптужени дао због чега постоји разлика у исказима из полиције и на главном претресу, појашњавајући да је у полицији био под стресом и психички нестабилан.

У вези са радњом описаном под тачком 2 изреке првостепени суд је правилно закључио да су дана 28.01.2010. године окривљени АА, АА1, ДД1 и НН лица омогућили недозвољен прелазак државне границе за 4 НН лица албанске националности са подручја АП КиМ, тако што је АА у вечерњим сатима телефоном контактирао АА1 како би за наведена лица омогућио недозвољен прелазак административне линије код контролног пункта "Кончуљ", а потом њихов транзит ка подручју Суботице након чега је АА1 телефоном позвао ДД коме је понудио даљи превоз емиграната за новчану накнаду. Међутим, како то ДД није урадио окривљени АА1 је сам превезао за износ од 600 евра или 150 евра по путнику својим возилом марке "Голф" и по упутствима АА одвезао је лица до Палића где их је по договору са АА преузео на привремени смештај ДД1 ради даљег транспорта и недозвољеног преласка границе, а што је утврђено на основу телефонских разговора окривљеног АА1 са окривљеним ДД од 27.01.2010. године. Из исказа оптуженог ДД произилази да му је АА1 заиста понудио да превезе лица, да је он рекао да не може и да је утврђено да је АА1 учествовао у наведеној радњи на описани начин својим возилом марке "Голф" ознака _ што произилази из видео снимака са наплатних рампи Дољевац, Бубањ Поток, Стара Пазова 28./29.01.2010. године. При томе правилно првостепени суд није прихватио наводе одбране оптуженог АА1 да у превозу људи до Суботице није учествовао, јер му је аутомобил био технички неисправан, из разлога што је читањем потврде о привремено одузетим предметима МУП РС од 10.05.2010. године утврђено да је од оптуженог поред осталих ствари одузет и извештај о плаћању доплатне карте Паркинг сервиса Београд за возило ВР 970-25 од 02.12.2009. године, једна опомена и признаница о уплати паркинг сервиса за исто возило од 24.02.2010. године на име АА1.

У вези са радњом описаном под тачком 3 изреке првостепени суд је правилно закључио да су окривљени АА, АА1, ДД, ДД1, ГГ и НН лица омогућили недозвољен прелазак државне границе за 4 НН лица албанске националности са подручја АП КиМ, а што је првостепени суд утврдио из разговора телефонских између АА1 са ДД од 14.02.2010. године, 15.02.2010. године, разговора између окривљеног ДД1 и ДД од 15.02.2010. године, из исказа окривљеног ДД1 из кога је утврђено да је исти преузео лица за која му је јавио АА онако како се то наводи у чињеничном опису. То произилази и из садржине телефонских разговора вођених 15./16.02.2010. године између окривљеног АА,

окривљеног ГГ, видео снимака са наплатних рампи од 15.02.2010. године а у које је увид првостепени суд вршио на претресу дана 08.11.2010. године. Првостепени суд је чињенично стање утврдио из исказа оптуженог ГГ који је дао на главном претресу у вези тачке три оптужења у потпуности признајући наводе оптужбе и детаљно као и за сваку тачку у којој је учествовао (стране 54, 56, 58, 71 и 73 ТАЗГП) описујући начин на који се то одиграло и ко је у томе учествовао. Суд је утврдио да је у истом учествовала и оптужена ББ (оптужени ГГ је изричито тврдио да је увек радио са "истим људима") али иста није унета у ову тачку оптужења у вези које се спомиње оптужени ГГ јер би на тај начин дошло до повређивања идентитета оптужбе и пресуде. При томе првостепени суд исказ окривљеног ДД дат у вези тачке три да је 4 лица преузео од АА1 у јануару 2010. године није прихватио дајући образложење на страни 76 које у свему прихвата и овај суд.

Радње описане у тачки 4 изреке суд је утврдио преслушавањем разговора од 20.02.2010. године између АА и ДД1, затим између АА1 и ДД, разговора између АА и ГГ, као и разговора АА са лицем које ословљава "сс1" или "сс2" од 23.02.2010. године, и то да су у периоду од 20. до 22.02.2010. године окривљени АА, АА1, ДД, ДД1, ГГ и НН лице омогућили недозвољен прелазак државне границе за 4 НН лица албанске националности са подручја АП КиМ, а што је утврђено и из исказа окривљеног ДД који је ангажован од стране АА1. ДД је лица предао ДД1 уз учествовање у конкретном илегалном пребацивању од стране окривљеног ГГ. Радње под тачком 4 потврђује разговор ГГ обављен дана 22.02.2010. године, као и прегледавањем видео записа од 22.02.2010. године, као и извештај МУП Републике Србије од 23.02.2010. године што је све детаљно наведено и образложено на страни 78 и 79 побијане пресуде.

Радње описане у тачки 5 изреке према коме су у периоду од 28.02. до 08.03.2010. године окривљени АА, АА1, ДД, ДД1 и НН лица омогућили недозвољен прелазак државне границе за 13 лица албанске националности са подручја АП КиМ првостепени суд је утврдио из исказа окривљеног ДД који је преузео од АА 8 лица албанске националности са подручја АП КиМ и исте превезао за 500 евра до Суботице оставивши их код "Еко пумпе", док је ДД1 потврдио да се све одиграло на начин описан у оптужници додајући детаљ да је видео када су лица легитимисана од стране полиције, затим из телефонске комуникације од 28.02.2010. године АА1 са НН лицем, затим разговора који је АА1 дана 01.03.2010. године обавио са наведеним лицем, затим разговора АА1 од 02.03.2010. године са АА, разговор ДД1 и АА од 03.03.2010. године у различитим временским периодима, из исказа ДД и телефонске комуникације са АА1 од 01.03.2010. године где је такође утврђено да је ДД на начин описан у тачки 5 преузео 8 лица које је требало да превезе до објекта код "сс3", да је јасне инструкције ДД добио од АА1 у разговору обављеном 01.03.2010. године у различитим временским периодима, те у разговору АА и ДД у којим разговорима АА ДД нуди за 8 лица додатних 100 евра које ће му путници дати односно којима је путем телефона АА рекао да ДД дају новац из којих разговора се јасно утврђује организаторска улога АА који сам путницима одређује колико новца додатно да дају односно који сам одређује висину додатног новчаног износа који нуди ДД, те истоме даје јасне инструкције шта са путницима да ради односно ако неће сам да их одвезе. Из разговора ДД са АА1 од 02.03.2010. године у различитим временским периодима, разговора АА са "сс1" од

08.03.2010. године као и из разговора на албанском језику који је АА обавио са "сс1" дана 08.03.2010. године кога произилази да су лица пребачена преко границе тог датума. Из разговора АА са непознатим мушкарцем истога датума од 20,19 часова утврђује се да он даје јасне инструкције шта треба да се ради са мигрантима те каже "Чим стигне у Будапест, звати сс4" што потврђује признање оптуженог ГГ о улози АА у пребацивању миграната која се након што илегално пређу границу према Републици Мађарској даље одвија у његовој организацији. Из разговора од истог датума АА спомиње "сс" и НН "сс5". У прилог наведеном стоје видео снимци са наплатних рампи од 01.03.2010. године прегледани на претресу дана 08.11.2011. године као и службена белешка МУП Републике Србије од 08.03.2010. године ближе наведено на страни 81 ожалбене пресуде.

Такође у вези са радњама описаним у тачки 6 изреке пресуде правилно је првостепени суд закључио да су окривљени АА, АА1, ДД, ДД1 и НН лица у периоду од 13. до 16.03.2010. године омогућили недозвољен прелазак државне границе за 4 НН лица албанске националности са подручја АП КиМ, тако што НН "сс" телефоном са АА1 уговара недозвољен прелазак за наведена лица за износ од 1.200 евра по лицу те АА1 у договору са АА ангажује ДД за износ од 400 евра за туру. Дана 15.03.2010. године у преподневним часовима на подручју Кончуља возилом "Рено СПС" ДД преузима лице, ауто-путем Е 75 долази до "Еуро-петрол" пумпе на подручју Суботице одакле по упутствима АА преузима ДД1, својим возилом смешта у свој објекат на Палићу због даљег транспорта тих лица и недозвољеног преласка границе Србије одакле им је након краћег задржавања преко НН лица омогућен недозвољен прелазак државне границе Републике Србије ка Републици Мађарској. Наведене чињенице утврђене су из исказа окривљеног ДД, разговора од 13.03.2010. године АА1 са "сс1", на основу разговора од 13.03.2010. године АА1 са ДД, разговора од 14.03.2010. године између АА и АА1, разговора АА и ДД1, затим разговора од 15.03.2010. године између ДД и АА1, затим из разговора од истог датума између АА и АА1, затим разговора између АА и ДД1, затим из разговора АА и ДД, као и из видео снимака наплатних рампи од 15.03.2010. године прегледане дана 08.11.2010. године, два извештаја МУП Републике Србије од 15.03.2010. године ближе наведених на страни 82 и 83 побијане пресуде као и прегледавањем видео записа оптичког снимања окривљеног ДД1 од 15.03.2010. године.

У вези са радњама описаним под тачком 7 изреке првостепени суд је правилно закључио да су у периоду од 21. до 23.03.2010. године окривљени АА, АА1, ДД, ДД1 и НН лице омогућили недозвољен прелазак државне границе за 4 НН лица албанске националности са подручја АП КиМ, тако што НН "сс" телефоном уговара са АА1 недозвољен прелазак за наведена лица, да АА1 у договору са АА ангажује ДД за износ од 350 евра за туру који ангажује и свог брата ДД да доведе лица до Ниша одакле их је ДД возилом "Рено СПС" возио до Суботице и код пумпе "Еуро-петрол" у Суботици предао ДД1 по договору са АА1 а ДД1 је према упутствима АА сместио у свој објекат на Палићу мигранте због даљег транспорта лица и недозвољеног преласка границе Србије одакле им је након краћег задржавања преко НН лица омогућен недозвољен прелазак државне границе Републике Србије ка Мађарској. Наведене чињенице првостепени суд је утврдио како из исказа оптуженог ДД, АА1 који је потврдио да је наведена лица предао брату ДД – ДД, затим из телефонских разговора од 21.03.2010. године између АА1 и НН "сс", затим разговора АА који позива ДД1

од 22.03.2010. године и разговора АА од истог датума, затим прегледавањем видео записа оптичког снимања АА од 24.03.2010. године ближе наведеног на страни 84 као и навода шта је из истог утврђено, као и из исказа сведока ДД из чијег исказа је утврђено да је он преузео од АА1 путнике и новац који је даље проследио свом брату оптуженом ДД на начин како је то описано под тачком 7.

Такође, у вези са радњама описаним под тачком 8 изреке пресуде, првостепени суд је правилно закључио да су окривљени АА, АА1, ДД1, ГГ, АА2, ББ и НН лица омогућили недозвољени прелазак државне границе за 4 лица албанске националности са подручја АП КиМ и то СС1 до СС4, тако што НН "сс" дана 28.03.2010. године уговара са АА недозвољен прелазак границе за наведена лица, те АА1 у договору са АА ангажује ЕЕ за износ од 450 евра за превоз дана 25.03.2010. године у вечерњим сатима на подручју Кончуља возилом марке "Мерцедес" регистарских ознака _, што је суд утврдио из дела исказа окривљеног АА1 из кога произилази да је окривљени АА1 разговарао са ЕЕ који је возио возило марке "Мерцедес" те да су путници том лицу дали 400 евра. Чињенично стање из тачке 8 изреке првостепени суд је утврдио и на основу одбране ГГ који је у потпуности признао да је извршио радње ближе описане на странама 58-59 ТАЗГП на основу ког дела његовог исказа се утврђује да су радње предузели оптужени ГГ, АА, ДД1, ББ и АА2, затим из исказа оптуженог АА2, из садржине разговора на албанском језику АА1 и НН мушког лица од 25.03.2010. године, из разговора на албанском језику АА1 и ЕЕ од 26.03.2010. године из кога произилази да је окривљени АА1 јасно давао налог ЕЕ да одвезе лица на пумпу, за коју је оптужени ДД1 навео да је место где је он преузео путнике, такође из разговора од 26.03.2010. године према коме АА јавља ДД1 када стижу лица, из разговора од 27.03.2010. године у коме ГГ јавља АА када би лица требала да оду, да проверава да ли је све "чисто", а на АА инсистирање "Ајде куме прави нешто не могу да ћекам" ГГ је одговорио "Па ј..... га не могу отићи у затвор" из чега је утврђено да је постојала свест код обојице учесника о томе да су у питању нелегалне радње због којих се може ићи у затвор. Чињенично стање надаље је утврђено из разговора лица наведених у тачки 8 оптужнице у дане 27.03, 28.03, 29.03, 30.03. а ближе наведених на 89, 87 и 88 страни образложења побијане пресуде, те увидом у пресуду Прекршајног суда у Суботици Пр.бр.2-8-2260/10 од 12.04.2010. године, из исказа сведока ЕЕ, одбране оптуженог ДД1, суочења оптуженог АА1 и сведока ЕЕ, као и прегледавањем видео снимка са наплатне рампе везано за ЕЕ и возило марке "Мерцедес" _ који снимак је прегледан на претресу дана 08.11.2011. године као и шта је из истог утврђено.

У вези са радњама описаним под тачком 9 изреке пресуде, првостепени суд је правилно закључио да су окривљени АА, АА1, ДД и ДД1 и НН лица омогућили недозвољен прелазак државне границе Републике Србије за 7 лица албанске националности и то СС5 до СС11, тако што АА и АА1 договорили недозвољен прелазак границе за наведена лица за шта је ангажован као возач ДД који је од АА1 преузео лица и уговорени износ од 600 евра, а који износ је АА1 вратио обзиром да су лица заустављена на наплатној рампи Бубањ Поток и иста нису према договору АА и ДД1 прихваћена од стране ДД1 те започета радња и није довршена. Ове чињенице првостепени суд је утврдио из исказа АА1, који је информисан од стране ДД да су лица заустављена на Бубањ Потоку, из исказа ДД који је потврдио да је од АА1 преузео 7 лица албанске националности које је

требао да одвезе до Суботице, да их је зауставила полиција на Бубањ Потоку, да је АА1 вратио 600 евра које је од њега претходно узео за пут а из ког исказа је утврђено да је АА1 био један од организатора, затим из разговора АА1 и ДД од 29.03.2010. године као и разговора од истог дана између АА1 и АА којим АА1 обавештава АА да су путници ухваћени у Београду, а што је потврдио и сведок ДД, као и из одбране оптуженог ГГ који је навео да је сигурно знао о транспорту јер му је јављено пар сати раније и да оптужени ГГ не зна да ли су било шта знали о овом транспорту АА2 и ББ, због чега је првостепени суд прихватајући његову одбрану изоставио АА2 и ББ из тачке 9 оптужења јер су и окривљени АА2 и окривљена ББ у својим одбранама негирали учешће. Исте чињенице утврђене су увидом у депешу МУП Републике Србије од 29.03.2010. године из које је утврђено да су полицијски службеници 29.03.2010. године ради контроле зауставили возило марке "Рено СПС" тамно тегет боје, ознака _ власништво СС12 којим је управљао по овлашћењу ДД и да су у истом затекли лица ближе наведена у тачки 9 изреке.

Такође, у вези са радњама описаним под тачком 10 изреке, првостепени суд је правилно закључио да су окривљени АА1, ЋЋ, ВВ и НН лица омогућили недозвољен прелазак државне границе између Републике Србије и Републике Мађарске за 4 НН лица албанске националности са подручја АП КиМ, по претходном договору АА1 и "сс" тако што АА1 након што су емигранти прешли административну линију КиМ са контролног пункта Кончуљ контактира ЋЋ како би га ангажовао за 250 евра да превезе емигранте, да је ЋЋ у разговору са АА1 ангажовао ВВ за исти износ од 250 евра па је својим возилом возио аутопутем до Новог Сада дана 30.03.2010. године наведена лица а по договору са ЋЋ предао их НН лицима, која су им затим омогућила недозвољен прелазак државне границе Републике Србије ка Мађарској. Суд је чињенично стање утврдио најпре из одбране оптуженог ЋЋ коју је дао приликом саслушања у полицији коју је суд прихватио, који је на јасан и детаљан начин као и код тачке 1 описао како га је АА1 контактирао за превоз 4 лица са Косова од Бујановца до Суботице нудећи му за то 250 евра, да је за тај превоз ангажован ВВ по договору са ЋЋ и АА1, као и из разговора између АА1 са НН лицем од 30.03.2010. године, прегледавањем видео записа снимка наплатне рампе 29./30.03.2010. године из кога је утврђено да возило регистарске ознаке ВР 956-05 пролази наплатну рампу у Дољевцу 29.03.2010. године те наплатну рампу у Бубањ Потоку 30.03.2010. године. Из свега наведеног произилази правилан закључак првостепеног суда да је у конкретном случају АА1 по претходном договору са "сс" организовао мигрантима илегалан прелазак границе обзиром да је и сам рекао да је људе преузимао или од АА или од "сс".

Такође у вези са радњама описаним под тачком 11 изреке пресуде, првостепени суд је правилно закључио да су окривљени АА, АА1, ДД1, ГГ, АА2, ББ и НН лица омогућили недозвољен прелазак државне границе за 7 НН лица албанске националности са подручја АП КиМ тако што је АА1 у договору са "сс" дана 05.04.2010. године преузео лица која су прешла административну линију те на подручју Кончуља од ових лица предао 4 илегална емигранта НН лицу који их је дана 06.04.2010. године довезао на Палић и предао ДД1, а преостала 3 илегална емигранта је послао аутобусом за која лица је по договору са АА преузео ДД1 који их је сачекао на аутобуској станици својим возилом и заједно сва лица превезао и сместио у свом објекту на Палићу, улица _ број _ све

до 10.04.2010. године због даљег транспорта тих лица и недозвољеног преласка границе, одакле их по даљим упутствима АА преузима ГГ који ангажује једног НН таксисту, те ГГ о броју лица и времену њиховог доласка обавештава АА2, а ББ према договору са ГГ са српске стране ЖЖ са мађарске стране уговора време, правац и место недозвољеног преласка границе Србије. За ове радње чињенично стање је утврђено из телефонског разговора АА1 са "сс" од 04.04.2010. године, разговора од 05.04.2010. године АА1 и НН лица, разговора од 06.04.2010. године између АА и ДД1 и истога дана између АА и ГГ, као и ГГ и АА2, као и разговора од 08.04.2010. године између АА и ДД1, као и телефонске комуникације између ГГ, АА, ДД1, АА2 и ББ из којих је утврђено да је емигрантима омогућен илегалан прелазак границе као у чињеничном опису тачке 11 а што се конкретно утврђује из разговора ГГ и Гизеле од 10.04.2010. године где се помиње робна кућа "Икеа" код "Мекдоналдса" као одредиште на које би емигранти требали да стигну, као и из исказа окривљеног АА2 из кога је утврђено да је у том наврата пребачено укупно 7 лица те да је осим њега у тој радњи учествовала и ББ која му је телефоном потврдила да је све у реду и да ће лица неко преузети са мађарске стране, исказа окривљеног ГГ који је признао извршење радњи под тачки 11, затим прегледавањем видео снимка са наплатних рампи од 06.04.2010. године, као и из разговора на мађарском језику између ББ и Мађара ЖЖ од 08.04.2010. године, као и осталих разговора ближе наведених на страни 94 образложења из којих је утврђено да је окривљена ББ договарала време и место преласка границе те је у том смислу координирала рад конкретних учесника у примопредаји лица, јављала до у минут људима са наше стране када ће емигранти бити преузети, те Мађару јављала у које време ће бити човек са људима те цео процес примопредаје телефонским путем пратила и време одигравања и практично била веза између свих лица која су у томе учествовала а што све иде у прилог правилном закључку првостепеног суда о активној улози ББ која се није сводила само на превођење. Осим наведеног, чињенично стање као у изреци првостепене пресуде утврђено је и на основу осталих материјалних доказа у списима предмета.

У вези радњи описаних под III а у односу на кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ за које је оглашен кривим окривљени ДД суд је утврдио из исказа окривљеног ДД у предкривичном поступку и у претходном кривичном поступку, и који није чињенично оспоравао извршење дела које му је стављено на терет, као и из исказа сведока СС, потврде о привремено одузетим предметима МУП Републике Србије од 10.05.2010. године, записника о претресању стана и других просторија МУП Републике Србије од 10.05.2010. године, извештаја о прегледу оружја МУП Републике Србије од 01.06.2010. године, извештаја Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе од 11.05.2011. године.

Имајући у виду да је првостепени суд, на основу свих изведених доказа, на несумњив начин утврдио да су окривљени извршили радње описане под I, II тачкама од 1 до 11 првостепене пресуде, као и окривљени ДД под тачком III изреке пресуде за кривично дело из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ посебно, при чему је у побијаној пресуди изнео за сваког од окривљених јасне и логичне разлоге због чега налази да у њиховим радњама стоје битни елементи предметних кривичних дела, те због чега сматра да су поступали као

организована криминална група, при чему су били способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, да су били свесни да је њихово дело забрањено, дакле да су поступали са кривицом, то су жалбени наводи окривљених и њихових бранилаца у делу којим се оспорава првостепеном пресудом утврђено чињенично стање и указује на погрешну оцену доказа као и жалбени наводи да првостепени суд није образложио због чега налази да су окривљени поступали са умишљајем и да су били свесни свог дела, оцењени неоснованим.

На правилност закључка првостепеног суда указује чињеница да су окривљени све радње обављали, ноћу и у раним јутарњим часовима, успостављајући при том телефонску комуникацију са непознатим лицима као и међусобну комуникацију којом су подносили извештаје једни другима о кретању лица којима су омогућавали недозвољен прелазак границе, и обавештавали организаторе о томе да ли су обавили своје радње или не, те се њихова урачунљивост не може ни доводити у сумњу, обзиром да њихово поступање упућује на логичан закључак да су били свесни свога дела и хтели њихово извршење.

По оцени овога суда из свих изведених доказа произилази правилан закључак да су сви окривљени својим појединачним радњама деловали управо у циљу обезбеђења недозвољеног преласка границе Републике Србије у Републику Мађарску грађанима албанске националности са подручја АП КиМ и са подручја Републике Албаније да су сви знали да делују као организована група која је имала за циљ стицање противправне имовинске користи при чему је свако од окривљених имао одређени задатак и улогу у оквиру ове групе, а организаторска улога окривљеног АА1 и АА која несумњиво произилази посебно из разговора АА1 са "сс1" од 13.03.2010. године ближе наведеног на страни 81 побијане пресуде, те да су остварили противправну имовинску корист наведену у изреци побијане пресуде, како то правилно утврђује и првостепени суд у побијаној пресуди. Такође, неосновани су наводи из одбране окривљеног ДД1 који је негирао припадност групи, јер је током поступка несумњиво утврђено да је ступио у контакт са окривљеним АА, да су имали договор око доласка лица и смештања истих у хотел ког окривљеног ДД1, да иста лица није уводио у књигу гостију, да је исте чекао на одређеном месту, преузимао их од најчешће од ДД што произилази и из одбране овог окривљеног. Окривљени ДД1 је о пријему лица увек обаваштавао окривљеног АА у телефонском разговору и о доласку и одласку лица која је прослеђивао даље. Стога правилно првостепени суд утврђује да је на тај начин утврђена припадност групи окривљеног ДД1. Надаље, неосновани су наводи одбране окривљеног ВВ којима се између осталог негира да је био члан групе и да код њега није постојала свест о припадању групи, јер није никоме предавао путнике, није се даље интересовао за путнике, које није доводио близу границе. Ови жалбени наводи оцењени су као неосновани посебно када се има у виду да је сам окривљени како то првостепени суд наводи на страни 47 ожалбене пресуде објаснио своје учешће у радњама дела за које је оглашен кривим, на који начин, и ко га је ангажовао да превози путнике, за који износ, објашњавајући како је испред ЋЋ ишао ,, празан и гледао пут" са задатком да прати да ли има полиције, што све указује на његово чланство у групи и обављање одређених радњи које су доприносиле омогућавању недозвољеног преласка државне границе за одређена лица, те у

том смислу и није потребно даље његово интересовање за та лица, нити је неопходна строга хијерархија међу члановима, што представља тезу одбране, коју је и првостепени суд правилно оценио. И жалбени наводи окривљеног АА1 којима оспорава његове телефонске разговоре, оцењени су као неосновани, јер и сам окривљени у току поступка није спорио да је водио разговоре са другим организаторима и члановима криминалне групе, посебно са НН „сс" око износа који ће коме припасти после завршеног посла, јер је њему новац и враћен за део посла који није завршен, као и о детаљима превоза лица на одређено место и предају другим члановима групе , а све у циљу омогућавања илегалног преласка границе за лица са АП Косова и Метохије и из Албаније. Посебно је значајно да је окривљени на главном претресу навео да га је звао АА, да му је рекао да је његов број добио од „сс", те да је са АА контактирао о превозу људи од Кончуља до Бујановца, али да је информације добијао како од „сс" тако и од АА. Дакле, првостепени суд је правилно и у потпуности утврдио чињенично стање, па су супротни жалбени наводи окривљених и њихових бранилаца оцењени као неосновани и овим жалбама се у суштини само понављају наводи одбрана окривљених и даје другачија оцена изведених доказа од оне коју је дао првостепени суд, а који су и по налажењу овога суда правилно оцењени, како је то напред наведено. Разлоге првостепеног суда о неприхватању одбрана окривљених, као и разлоге које одбране прихвата и у ком делу ближе дате на страни од 105 до 108 побијане пресуде, у свему прихвата и овај суд.

По оцени овог суда неосновано се изјављеним жалбама побија пресуда због повреде кривичног закона.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио Кривични закон када је нашао да су се у радњама окривљених описани под I, II тачка 1 до 11 изреке стекла сва законска обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 Кривичног законика у продуженом трајању у вези члана 61 КЗ, као и у односу на окривљеног ДД у радњама описаним под тачком III изреке стекла су се обележја и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 Кривичног законика, за које их је огласио кривим. Стога су жалбени наводи окривљених и њихових бранилаца којима се побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона, а у суштини засновани на ставу да је пресуда донета уз битне повреде кривичног поступка и уз неправилно утврђено чињенично стање, те да је стога уследила повреда кривичног закона оцењени као неосновани.

Првостепени суд насупрот ставу тужиоца, правилно није оптужене огласио кривим за извршење кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 2 Кривичног законика (АА и АА1) односно за извршење кривичног дела удруживање ради вршење кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ (ДД1, ДД, ГГ, АА2, ББ, ЂЂ и ВВ), сматрајући да је у конкретном случају кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 КЗ опште и лакше кривично дело у односу на кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 КЗ где је запрећена казна затвора од 3 до 12 година, које је посебно и теже кривично дело, обзиром да се ради о привидном стицају у односу консумпције,

где је кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела конзумирано кривичним делом недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 КЗ. Наиме, како је утврђено да су окривљени деловали у саставу организоване криминалне групе у потпуности су испуњени услови за постојање квалификованог облика наведеног кривичног дела из члана 350 КЗ , а описане радње у оптужници означене као радње кривичног дела из члана 346 став 2 и члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, по правилној оцени првостепеног суда у потпуности представљају елементе бића кривичног дела из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 КЗ. С тога је правилно првостепени суд утврдио да опис радњи првог дела може се сматрати описом који у потпуности опредељује деловање организоване криминалне групе у оквиру одредби које важе за организовани криминал, а које представљају у овом случају битна обележја квалификованог облика кривичног дела из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 КЗ, те се припадање криминалној групи у конкретном случају не може сматрати обележјем другог посебног кривичног дела, дајући при томе разлоге зашто није оптужене посебно ослободио за прво кривично дело обзиром да у том смислу и не постоје законски услови за доношење ослобађајуће пресуде, а што све прихвата и овај суд.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казнама, а поводом жалби бранилаца окривљеног АА, окривљеног АА1 и његовог браниоца овај суд налази да су жалбе основане за ову двојицу окривљених, док су жалбе Тужиоца за организовани криминал, осталих окривљених и њихових бранилаца у том делу неосноване.

По оцени овога суда, основано се у изјављеним жалбама бранилаца окривљеног АА и окривљеног АА1 и његовог браниоца истиче да је првостепени суд окривљенима изрекао казне затвора у дужем временском трајању него што је неопходно са становишта сврхе кажњавања, јер није дао адекватан значај олакшавајућим околностима.

Наиме, првостепени суд је у односу на окривљеног АА ценио олакшавајуће околности да је ожењен, да је породичан човек, отац троје малолетне деце, да је неосуђиван, а на страни окривљеног АА1 да је ожењен, породичан човек, отац једног малолетног детета. Међутим, основани су жалбени наводи окривљених и њихових бранилаца да првостепени суд правилно утврђеним олакшавајућим околностима на страни окривљених није дао адекватан значај, посебно код чињенице да на страни ових окривљених нема отежавајућих околности.

С тога је овај суд, дајући адекватан значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног АА и АА1 ожалбену пресуду преиначио тако што је окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од шест година, а окривљеног АА1 на казну затвора у трајању од пет година и шест месеци у које казне је окривљенима урачунао време проведено у притвору као у изреци ове пресуде.

По налажењу овога суда са овако одмереним казнама у потпуности ће се остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ и исте су у свему у складу са тежином учињеног кривичног дела и степеном кривице окривљених

као учинилаца.

Осим наведеног одлучујући о жалбама на одлуку о казни, а поводом жалби Тужиоца за организовани криминал, осталих окривљених и њихових бранилаца, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд правилно одлучио када је окривљене уважавајући све олакшавајуће и отежавајуће околности ближе наведене на страни 110 и 111 побијане пресуде осудио на казне затвора као у изреци побијане пресуде, при том правилно имајући у виду и одредбу члана 57 став 2 КЗ по којима постоји забрана ублажавања казне за кривична дело из члана 350 став 3 и 4 КЗ, а полазећи од опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, због чега су у том делу као неосновани оцењени жалбени наводи и тужиоца и окривљених и њихових бранилаца.

Овај суд је као у изреци првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, тако што је уважавајући жалбе окривљених ДД, ГГ и ББ, а на основу одредби члана 264 став 4 ЗКП, ове окривљене ослободио обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, имајући при том у виду њихове имовинске прилике, ценећи при том одговарајућа уверења Пореске управе и уверења о члановима породичног домаћинства и њиховим приходима, које су окривљени доставили, као и извештаје о здравственом стању. Све наведене чињенице по налажењу овог суда указују да би плаћањем трошкова кривичног поступка и паушала била доведена у питање егзистенција окривљених као и егзистенција лица која су по закону дужни да издржавају.

Правилно је првостепени суд према окривљенима изрекао меру безбедности одузимања предмета на основу члана 87 став 1 у вези члана 79 став 1 тачка 7 и 80 КЗ, члана 350 став 5 КЗ и 348 став 5 КЗ (за оптуженог ДД), ближе наведене на страни од 12 до 14 изреке побијане пресуде за коју је на страни 112 и 113 побијане пресуде дао довољне и јасне разлоге. Посебно су између осталог неосновани у овом делу жалбени наводи окривљеног ГГ, јер је на страни 79 ожалбене пресуде из извештаја МУП од 23.02.2010. године, несумњиво утврђено да је возило марке Мерцедес регистарских ознака _ које је правилно и по оцени овог суда одузето од окр. ГГ, употребљено за извршење кривичног дела приликом извршења радњи кривичног дела под тачком четири изреке ожалбене пресуде.

Такође, правилно је првостепени суд на основу чланова 91 и 92 КЗ од окривљених одузео имовинску корист прибављену кривичним делом ближе наведену на страни 14 изреке побијане пресуде, за коју је дао довољно јасно образложење на страни 113 и 114 побијане пресуде и те разлоге у свему прихвата и овај суд, због чега су као неосновани оцењени жалбени наводи окривљених и њихових бранилаца у том делу.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 455 став 1 тачка 2 и 3 ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Слађан Лазић,с.р

Председник већа-судија
Зоран Савић,с.р

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић